

(המשך מעמוד 13)

המיכתבים הללו ותזיקים בקלסריו. לעומת זאת טרם המימשל להודיע מצידו למוסד דות המוסלמיים על השוניים בהסדרים, תמיד לאחר מעשה. לעיתים נודע למוסד למים על השינוי מעל דפי העיתונים. בשלב זה כבר הפך המימשל לעושה דברם של המתנחלים, אף שלעיתים הוא מנסה להפגין סימני עצמאות מגוחכים, המתקבלים בחיוך ובמנוד-ראש לגלגני על-ידי המתנחלים.

„הכלב, בוקי,

שונא רק ערבים”

תוך כדי המערכה לכיבוש מערתי המכפלה, התחילו המתנחלים בכמה מיבצעים נוספים, שנועדו להעמיק את אחיזתם בעיר חברון עצמה. תמיד מתחרי לים ניסיונות אלה תוך ניצול רגשות דתיים או לאומניים.

המתנחלים ניהלו במאבק אלים נגד השכנים החברוניים של בית-הכנסת אברהם אבינו, ובתגובה זכו לתקציבים ממשלתיים לצורך שיפוצו. המימשל, במיצות המתנחלים, פינה שתי מישפחות שהתגוררו בסביבה, וסגר בית-שימוש עירוני סמוך אחרי שהציוד שבו נופץ על-ידי המשפצים. הנות שהיתה סמוכה לבית-הכנסת נסגרה אחרי שבעליה הוכה, וחלונותיה נופצו באורח שיטתי. שניים מהמתנחלים הועמדו לדין על עניין זה — אך בית-המישפט זיכה אותם מכל אשמה.

המתנחלים ניהלו במקביל את המערכה על בית הדסה. כמה פעמים הצליחו לשהות בבניין תקופות קצרות. הם חסמו את הרחוב העובר בחזית הבניין לתנועת כלירכב, תוך קיום תפילות וריקודים.

נפתחו כמה תיקים נגד מפירי הסדר, אך התיקים נסגרו מיד. הנימוק לסגירת התיקים היה מזור מאוד: חוסר עניין ציבורי! הרב לווינגר הבטיח למושל הרב צבאי שובישוב, כי הפרוטה הסדר לא יישנו, אך הבטחתיו של לווינגר לא היו אף פעם בעלות תוקף של יותר מ-24 שעות. הרב הסביר למושל כי אינו יכול לשלוט בציבור. הכל ידעו שהוא משקר. הרב לווינגר עצמו היה זה שהנחה שיי

המימשל הצבאי כדי להשיג דונם נוסף. הקורבן הפעם הוא בית-הספר לבנות קורדובה, השוכן במרחק 100 מטרים מבית הדסה. הסיבה: לזאטוטי בית הדסה יש צורך ב„מרחב-מישחק“. התירוץ: הבנות הלומדות בבית-הספר מתנכלות לילדים היהודיים.

השיטה שבה פועלים המתנחלים היא שיטה בדוקה. הזאטוטים נשלחים לזרוק

הריקודים הסוערים. הפירצה — גם זה נס — היתה בדיוק ברוחב של מטר ובדיוק באורך של מטר וחצי — בדיוק מעל לחנותו של ג'מיל דנדיס.

דנדיס אומר: „המושל אמר לי לא לדבר עם עיתונאים. למה לי שיעצור אותי ויפקיע את חנותי? תלונות של דנדיס לא נרשמה במישטרה. שכן, כידוע, בשבת לא רושמים תלונות. גירסתם של

שניסה מדי פעם להתמרד נגד מעשי הרב לווינגר ושלוחיו. אך שלב זה תם. ביום השישי, ה-2 במאי 1980, נורו שישה מתושבי קריית-ארבע בדרכם ממערת-המכפלה לבית הדסה, שניים ממוקדי השליטה שלהם בעיר. מכאן ואילך הפכו לא רק המימשל הצבאי, אלא גם ממשלת ישראל, לעושי-דברם של המתנחלים. ראשי הערים של חברון וחלול, ועימם הקאדי

הרשויות כבר הוגדרה, למעשה, חייל צה"ל פועל בשירות המתנחל. הוא מגן עליו, וכאשר מבקש המתנחל לקבוע עובדות — מעניק החייל את הגושפנקה הרישמית להפרת החוק.

בפתח בית הדסה יש שתי עמדות שמירה — אחת של המתנחלים, ואחת של צה"ל. חזקת הסמכויות בין שתי

מי שואר על מי?

אבנים בילדות, למשוך בשיערן ולהציק להן. הם משחקים במיגרש-המישחקים של בית-הספר. זהו השלב הראשון. בשלב השני מפעילים כבר המתנחלים את משרתם הנאמן, המימשל הצבאי. הבנות נדחפות בקתות הרובים, החיילים סוטרים להן ללא הבחנה, בסיוע עשות המתנחלים. חמש בנות נזקקו לטיפול רפואי. אחת מהן הוכתה במוט-ברזל על-ידי אחת המתנחלות. הקצין הממונה הורה: „על הבנות להישאר בתוך כתלי בית-הספר גם בעת ההפסקות.“ בשלב האחרון, לעת עתה, מחולק שטח המישחקים שווה בשווה בין הילדות הערביות והילדים היהודיים, אך הבנות חור ששות לצאת ולשחק שם. הן יודעות יפה כי לא יהיה מי שייגן עליהן כאשר יותקפו.

בעיקבות הידיעות שהתפרסמו בעיתונות הישראלית והורה, לא יכול היה המושל הצבאי להתעלם עוד מפניות ראשי הציבור (המשך בעמוד 38)

המתנחלים, שהריצפה התמוטטה ביגלל הריקוד הסוער, נתקבלה על דעת המישטרה.

„מרחב מישחק”

שני כני „בית הדסה” דואגים שקול מקלטי-הרדיו והטלוויזיה בבתיהם יהיה נמוך, וששמיכות יכסו על החלונות, כדי שאור לא יבצקן. הכל כדי שלא להזכיר את נוכחותם למתנחלים הכל יכולים. הם דואגים גם להתרחק מהכלבים שמשסים בהם המתנחלים. „הכלב, בוקי, שונא רק ערבים, תראה שלא יתנפל עליך,“ אומרים ילדי המתנחלים לכתב העולם הזה, וכחור כחה, הם משסים אותו בילדים הערביים, הנמלטים לתוך בתיהם. יותר מתריסר כלבים כאלה שומרים גם הם על הסדר בקירבת בית הדסה. עכשיו מפעיל הרב לווינגר את

ילדה שותת דם

היא תלמידת בית-הספר לבנות קורדובה. המתנחל לים שלחו את ילדיהם כדי להכות בילדות, להשליך עליהן אבנים ולמשוך בעשרן. המושל הצבאי הורה לבנות להישאר בין כתלי בית-הספר.

ושבו את התפילות שגרמו להפרות הסדר. לפני שנתיים הפכה ההשתלטות על בית הדסה לעובדה. שוב נעשה שימוש שפל וציני בנשים ובילדים. הם התנחלו בבניין כחיל-חלוץ. גם אז, „ביקש“ ראשי-הממשלה מנחם בגין מן המימשל הצבאי כי „ישכנע“ את המתנחלים לצאת את הבניין. אך השיכנוע לא עלה יפה. בסופו של דבר הותר לגברים להצטרף אל נשותיהם, והיום מתגוררות בבניין שמונה מישפחות, המונות 60 נפש.

זה היה השלב שבו התקיים בעיר חברון דרמימשל, הן של המתנחלים והן של המימשל הצבאי. אז עדיין נאבקו המתנחלים בשתי חזיתות: נגד הערבים בחברון, ולעיתים גם נגד המימשל הצבאי.

ילד מאחרי תיל
בשלב הראשון שולחים המתנחלים את ילדיהם. הנשים באות בעיקבות הילדים ומסייעות להם. לאחר הנשים והילדים מגיע הצבא, ומנציח את תהליך הנישול וההשתלטות בגדרות-תיל וחייילים חמושים, השומרים על הרישג הסטריטוריאלי החדש של המתנחלים.